

Kaip ir kada aplėpti užduotą angailą?

/ 40 /

Jam tikromis aplinkybėmis mes pasakome: "Prisivirei košės ir išėsk". Dar yra ir kitų panašių posakių žmonėse. Jei norima pasakyti vieną tiesą: tiesą, kad mūsų darbų pasekos liečia mus pačius ir niekas jų neneš. Prisivirei košės, tai ir išėsk, jeigu būvai toks žioplas, kad neapsiskaičiavai kiek pats vienas ar su savaisiais gali išvalgyti. Šiti už šitą apsižioplinimą netaisako. Šitaip yra žemiskuose dalykuose, ne kitaip ir antgamtiniuose: ką žmogus prisidirbo, už tai jis pats ir niekas kitas turės atskyt. Į atgailos darymą šitas dalykas taip pat įeina ir tai stovi ne paskutiniėje vietoje. Šiandien norėjau truputį apie tai pakalbėti.

XXXXXXXXXXXXXX

Kaip jau pamokslėlio įžangoje esu minėjęs, kiekviens žmogus būtinai turi ar turės nešti savo veiksmų pasekmes. Nusideginai pirštą – kentėk. Kitam dėl to neskaudės. Nepavalgei – būk alkanas. Kitas dėl to nejaus alkio. "Nestsigėrei – troškėk. Kitas dėl to nekentės. Apsivogei – eik atkentėti bausmės į kalėjimą. Kitas už tave tenai nesėdės. Nusikaltai papai – atsilink dirbus. Brolis ar sesuo už tavo šunybes nekentės. Šito reikala jaučia pati mūsų prigimtis. Už daugelį dalykų ji pati mus nubaudžia. "Eigu mes norime būti tikrai morališkai gerai, turime arba nieko blogo nedaryti, arba, padarę, jį taip atiteisyti. Susitepėme, turime praus-tis. Prasimėmės yra labai nemalonūs dalykai, palyginus su tuo, jeigu nereikėtų visai to

daryti, bet šverumo atstatymui jis būtinas. Be jo negalima pasidaryti švariu. Nusinušėme koją arba nusideginome ranką, reikia atkrentėti, nes be tokio atstatančio krentojimo neįmanomas organo į vietą atstatymas. Kai mes nusidedame, taip pat tegali būti atstatoma mūsų benuodėmė padėtis. Tai ir vadinasi atgaila, atitaisymas pagadiato. Mes nori būti danguje, kur nieko nesveiko, nieko nepilno, nieko bile kaip netobulo nėra, o viskas yra savoje pilnybėje, sveikatoje ir grožyje, mums būtina atitaisyti iškreivėjimus, sukeidimus, atstatyti pilną sveikatą ir grožį. Mes patys padarėme nuodėmę, tai yra, lyg susitepėme je antgamtiniam gyvenimui, tik mes patys tegalime save ir nuvalyti. Piese, su Dievo pagalba, bet ne be savo veikimo. Dėl to paties dalyko Jėzus ir pasakė: "Nieko sutepto neeis į dangaus karalystę" / / . Kad seks logiška išvada, jog visi susitepusieji turės nusivalyti. Ir iš tiesų taip bus. Juk pasakyta apie šventuosius, kad jie "savo rūbus išplėvė & Avinėlio kraujuje" / / Be Avinėlio kraujo jie negalėjo nusišvarinti, bet tą švarinimąsi padarė tik jie patys ir niekas kitas už juos. Pati padarytoji nuodėmė nuo mūsų nuimama Dievo duotąja valdžia, bet jos padarytas sutepinas pasilieka mums patiems nusivalyti. Va tai ir vadiname atgaila. Ir šitai reikia labai gerai sau įsidėti į galvą, kad tą "košę" tik mes patys tegalėsime ir turėsime suvalgyti. Nebus skaistyklos už visus vienam, o kiekvienam už save. Jeigu nenorime skaistyklos, būtina žemiškoji atgaila: įvairūs atsilyginamieji geri darbai, kaip Jonas rikiytojas reikalavo: "Darykite vertų atgailos darbų" / / , tai yra darykite tokių darbų, kurie Dievo akyse turėtų vertės užtaisyti nuodėmių padarytas skylės. Mes visi

turime būti ar tapti geras. Kitokių niekas nepriims dangaus laimėn. Bet jeigu kas jau nebe geras, jam tik vienas kelias tenai: pagerėjimas. Bet tas pagerėjimas tegalimas tik sau pačiam, kaip ir pablogėjimas tebuvo ne kieno kito už mus padarytas, o mūsų pačių. Dėl to ir Jonas Krikštytojas pasakojo žmonėms, kokie tie geri atgailos darbai kiekvienam atskirai turi būti: padarytų skriaudų atitaisymas ir sąžiningas tolesnių savo pareigų ėjimas.

Sitoje atgailos dvasioje mums reikia gyventi iki mirties, nes kiekvienas turime būti suinteresuotas čia žemėje išsikraustyti savus nuodėmių maišelius, kad netektų jų neštis į amžinybę. Vaila, kad retas kuris tokią atgailos dvasią turi. Nuodėmių žmonės daro nesuskaitomas daugybes, o apie atgailą jie nei pagalvoti nepagalvoje. Jiems tas raginimas kažkai praeina pro ausis ir išnyksta. Daugeliui atrodo, jog visas savo sąžinės reikalų sutvarkymas baigiasi išpažintimi. Atlikai gerą išpažintį ir viską sutvarkai. O visai ne taip. Išpažintis paskatino tik nuodėmes, o tavo padarytos skriaudos kitiems neišnyko. Jos turi būti atitaisytos ir tai tavo paties. Dėl to išganytojas ir sakė: "Jei nedarysite atgailos, visi pražusite" / /. "Darykite atgailą". / /. O tai reiškia tą patį, kaip: darykite gerų darbų, kurie išsiskintų, išlygintų jūsų nuodėmių padarytas skriaudas. Jūs žinote, kaip išganytojas palygino sakė, kad nesąžiningas skolininkas neišeis iš savo baudmos vietos, kol "neatsilygins iki paskutinio skatiko" / /. Paigi čia niekas nepaveduos nieko, nes niekas ir negali to padaryti. "aip gi kitas už mane gali būti geras? Jo negali ir būti.

Jeigu bendroje atgailos sąvokoje telpa atsilyginimo už nuodėmes pareiga, jos negali

nebūti ir atgailos sakramente. Čia irgi net oficialiai ji paskiriama. Užduoda mums kunigas atgailą. Apie štai šitą atgailą ir norėjau čia pakalbėti. Ką mes ar kiti apie ją galvojame ir kas reikėtų apie tai galvoti?

Pirmiausia reikia pastebėti, jog apie šią atgailą daugelis galvoja labai negyvenimiškai ir visai priešingai tai atgailos dvasiai, apie kurią tik ką kalbėjau. Atgailos mes visi patys turėtume labai norėti ir stengtis ją patys be jokių uždejinimų daryti, nes tai juk yra kiekvieno mūsų gyvybiškas reikalas. O čia yra visai priešingai. Pirmiausia dauguma nori labai nedidelės atgailos, kitaip sakant, tik paprasto formalumo. Daugeliui šiandienos nebesuprantamos tokios atgailos kaip Kryžiaus keliąėjimas, pilno rožančių kalbėjimas, ~~š~~ litanijos atskaitymas. O apie kelių dienų atgailą, kad ji tebūna tik po vieną "Sveika Mariją", nei nekalk. Skaitoma tai nenupelnytu dalyku, nepakeliama našta, kažkokia didele neteisybe, kurią jiems kunigas padarė tokią atgailą uždedamas. Nu trys vadinami poterėliai ar keli "Tėve mūsų" ar "Sveika Marija" dar pakenčiamas. O ir tuos pačius jūs žinote, kaip daugelis sukalba: būtinai ant vieno kelio atsitiklaupęs, būtinai atsiremęs ranką į smakrą arba patogiai atsisėdęs. Žodžiu, anas reikiamos atgailos dvasios nei ženklo. Net nei mintelės, kad čia yra atliekamas atsilyginimas už save aktas. Nesimato jokio susimąstymo, kad jam tos atgailos reikia. Jeigu, jos neužduotų, daugelis galvoja, tai būtų daug geriau. Daugelis net stačiai pasako, kad užduodamos atgailos jis net atlikti negalės. O dėl ko? Kad gada eiti Kryžiaus kelius: žmonės manybės ir laikys juos dideliais nusidėjėliais, kad jiems reikia truputį paklūpti ar porą dienų atsiminti sukalbėti po porą poterėlių. Nei minties čia nėra, kad reikėtų

džiaugtis kunigo uždėta atgaila ir juo didesnę, tuo labiau džiaugtis, nes tai jau oficialus atskaitymas atsilyginimo. Tai ne savo susigalvotas atsilyginimas, kuris gal yra, o gal ir nėra atsilyginimas, nes nežinia kokia intencija daromos. O linksmintis čia reikėtų dėl to, kad taip mums palengvinama padaryti tai, kas būtina ir tik mūsų tegalės būti padaryta. "Prisivirėme košės" ir tik mes patys tegalėsime ją iškabinti. Dargi ir ne tai; kad galėsime. ar galėsime, ar negalėsime, ar mums sunku, ar ir labai sunku bus, o turėsime, nes kito kelio išganyman jau nėra. Šita mintis turėtų visados mus perimti ir lydeti kiekvieną mūsų atgailos veiksmą.

Dėl to kunigo atgailą priimti ne pagal pasirinkimą, o tokia, kokią jis mums pažnyčios vardu duoda; ji turėtų būti atliekama tokioje dvasioje, kuri tikrai atsakytų atgailos dvasiai, o ne vien tik dėl formalus išpildymo... Dėl to čia negali būti kalbos apie jos susimažinimą, apie pasikeitimą bile kokių aplinkybių atžvilgiu. Ji turi būti atlikta tokia kaip ir tada, kaip kunigo įsakys. Ji turi būti priimta nuolenkiai ir su tikru noru atgailoti, tai yra atsilyginti šitaip savo skolas. Ir kada tik iškyla mums atgailos reikalas, visada prisiminkime ir aną išmintingą žmonių patarlę: "Prisivirėi košės ir išėsk".